

остава въ любаширина, ще накарва да я подписоватъ, че я е занесълъ на едного отъ рѣченнитѣ лица.

Членъ 18). Прѣдмета за прѣдаваніето на пусолитѣ, ако ся неиспълнява на пълно, спорядъ узаконеніята въ рѣченнитѣ шесть членове, той ще ся счита като за неизвършено дѣло.

Членъ 19). Отъ недостатка на любаширина, призователната пусола, ако ся рѣши да си падне отъ честитъ (силата), любаширна ся отсѣжда да заплати разноскутъ за унищоженитъ пусолъ и за сѣдилището, а ако потрѣбва, ще плати пагубитѣ и на двѣтѣ страни. А ако ся изиска, изважда ся и отъ службѣтъ си.

Членъ 20). Когато ще ся призовава на търговското сѣдилище, първо: нѣкое мирійско или градско управление, призователната пусола, ще ся дава на главниятъ чиновникъ въ мѣстното писалище, което ся счита за негово обиталище, а дѣто нѣма срѣдоточно управление, ще ся дава на отрѣдѣнитѣ чиновници, или на писалището имъ.

Второ). Ако е нѣкое търговско дружество, ще ся дава на управителя му, ако това дружество си сѣществува, а ако ли нѣма управитель, тя ще ся дава на едного отъ съдружницитѣ, или на обиталището му.

Третьо). Ако е нѣкой испадналъ, па да ся призоватъ всичкитѣ му кредитори, тя ще ся дава на синдицитѣ[*] имъ или на обиталищата имъ.

Четвърто). Онѣя които ще ся призоваватъ, ако бы да иматъ нѣкое познато обиталище или мѣстопрѣбываніе въ Царското правителство, призователната пусола по заповѣдь на сѣдилищниятъ прѣдседатель, ще ся залѣпява въ салата на онова търговско сѣдилище, на което е възложена давята, ще ся обнародва и въ вѣстницитѣ, а най

(*) Синдици ся казватъ, онѣя лица които сѣ поставени отъ странѣ на кредиторитѣ, за разгледжаніето на работѣтъ.